

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Σταματία το γένος Αργυροπούλου»

Τι να πει κανείς για μια παράσταση που έχει ήδη τόσο αρέσει και επαινεθεί; Μου ήρθε να βγάλω απ' εκεί που τα έχω φυλαγμένα τα σεμεδάκια της μακαρίτισσας πεθεράς μου και να τα κουνήσω σαν μαντίλι χαιρετώντας τη Σταματία το γένος Αργυροπούλου, που πέταξε πάνω από το νησί μας καβάλα στη γαλανόλευκη, καλυμμένη από λευκό μανδύα από τα δικά της σεμέν. Μια παράσταση που γεννήθηκε στη διασταύρωση των ταλέντων του Κώστα Σωτηρίου, του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου, της Μαγδαληνής Αυγερινού και της Ελένης Ουζουνίδου, η «Σταματία» πρόσφερε πολλές απολαύσεις. Τα

τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και στην Κύπρο αρκετά ποιοτικά θεατρικά κείμενα και πετυχημένες παραστάσεις είχαν τη μορφή των μονόλογων γυναικών. Αυτός ο θεατρικός τρόπος, να αποτελεί μια προσωπική γυναικεία ιστορία το ατομικό αποτύπωμα της εθνικής μοίρας, αποδείχτηκε εξαιρετικά γόνιμος. Όμως ο Κώστας Σωτηρίου διαφοροποιείται από το παράδειγμα με το εύρημα της επιλογής της ηρωίδας του από το ιδεολογικό, κοινωνικό, αισθητικό «απέναντι», έτσι ώστε παρά τον αφελή της σεβασμό προς το ιερό τρίπτυχο, η «πατρίδα» να προσδιορίζεται από τις «άκρες» του τιμημένου της πατέρα στα χρόνια της Κατοχής μέχρι τα μαυροφορεμένα παλικάρια της Χρυσής Αυγής, η «θρησκεία» να βασανίζει το μυαλό και το κορμί της με τα ταμπού της και η «οικογένεια» να διαβρώνεται από τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Από τα μεγαλύτερα προτερήματα του κειμένου το γλωσσικό χιούμορ του συγγραφέα, όπου η παραπατούσα καθαρεύουσα της Σταματίας (έναν τόνο από τον Μποστ) επιλέγεται ως μέσο εθνικού αυτοσαρκασμού. Η σκηνοθεσία του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου είναι ταυτόχρονα έντονη και διακριτική, οι υπογραμμίσεις του στο κείμενο είναι καίριες, ο τρόπος παρουσίασης των «αληθειών» της ηρωίδας και των αληθειών του συγγραφέα είναι λεπτός και ισορροπημένος, το χιούμορ διάχυτο, όπως όμως ευδιάκριτη είναι και η προστασία που παρέχεται στο πρόσωπο της δυστυχούς Σταματίας. Και μόνο τόσο προικισμένη ηθοποιός όπως η Ελένη Ουζουνίδου μπορούσε να υλοποιήσει τις λεπτές σκηνοθετικές οδηγίες, να μορφοποιήσει το πολύσημο κείμενο, να ενσαρκώσει ένα πλάσμα εύθραυστο, ευάλωτο, παγιδευμένο στον φτιαχτό της κόσμο. Η Μαγδαληνή Αυγερινού βοηθά την ηθοποιό φτιάχνοντας από λευκά σεμεδάκια ένα κράμα παράδοσης και κίτσαρίας, μια διάτρητη προίκα ανύμφευτης νύφης, ένα πλέγμα προσωπικού και εθνικού στοιχείου.